Krigens Sidste Offer

af William Lippert

Rolleliste:

KRANK - Sergent

SMITH – Bomberydder

MINI - Konstabel

NIELSEN - Konstabel

Ann Krogh - Diplomat

Dramatikerens noter:

'/' indikerer overlappende replikker.

Denne forestilling er måske, måske ikke baseret på virkelige hændelser.

PROLOG

Til folket.

KOR:

Tak. Tak, alle sammen, fordi I kom.

Lad os være ærlige overfor hinanden: vi har lidt et sønderlemmende nederlag. Ikke en dag går, uden vi tænker; hvordan kunne vi have gjort det anderledes? Hvordan kunne vi have undgået, det som er hændt? Vi har været meget igennem. Store tab og mange tårer.

Det kan føles som om, at alt er blevet taget fra os. Men lad os spørge os selv: er der alligevel noget, som ikke har ændret sig? Noget som ikke er synket til havets bund? Se jer omkring. Se på hinanden. Jeres ligeværdige. Jeres medborgere. På trods af alt der er overgået os, er vi stimlet sammen her i dag uden frygt for hinanden. Vi er stimlet sammen i tillid, i troen på det gode i mennesket. I troen på at intet menneske er en ø. At vi føler med hinanden; grundlæggende forstår vi hinanden. Her er der intet hav der adskiller os. Derfor kan man godt lukke øjnene, hvis man vil. Man kan lukke øjnene, og for sig selv se den ø vi stadig står på, sammen.

Forestil jer så vor elskede øs kyst. Lad os nu gå hele vejen fra kysten og ind til øens midte. Fra de endeløse vidder, vor natur, dets sanseapparat. Igennem den rige bebyggelse, vor hjem, dets legeme. Gå hele vejen til det storslåede parlament, vor stolthed, dets bankende hjerte. Stop op engang og kig på denne konstruktion. Mærk den vældige kærlighed der strømmer gennem disse sten. Kærligheden til mennesket, til dets vilje og potentiale, dets fejl og mangler, dets længsler og drømme.

Lad retfærdigheden der emmer derindefra omslutte jer. Lad den betrygge jer om, at ingen er over jer, at ingen er under jer. Hør ordets grænseløse bevægelighed. Lad friheden bære jeres vægt, lad den gøre jer let. Overgiv jer til denne anderledes tyngdelov, der gør sig gældende her.

Hør dette hjertes røst der gjalder over hele verden.

Det er demokratiets røst, der gjalder over hele verden;

At tiden er inde til at genopbygge.

Tiden er inde til at udbygge.

Vi vil alle støde sammen og gøre noget unikt,

Vi vil gøre noget, ingen før har gjort.

Se nu op fra vores ø og væk fra hinanden.

Sku ud over verden og se det folk der ikke står på samme grund som os.

De søger alle øens helle, mod demokratiets byggeklodser, men tyranni og krig blokerer deres vej. Hungersnød og fattigdom tærer på deres kræfter. Overtro og uvidenhed skærmer for deres udsyn.

Se de masseødelæggelsesvåben der står imellem dem og os. Reminiscenser fra en svunden tid, ondt blod der ikke vil størkne. Våben der peger i vores retning. En kraft der hader frihed, fred og retfærdighed.

Vi vil ikke længere lade stå til og vente. Demokratiet vil ikke længere lade stå til og se på.

Et folk vandrer i ørkenen, uden noget håb om at nå vores forjættede kyster. Dette er også vores folk, thi demokratiet er hele menneskehedens fælles skæbne.

Vi vil lede folket ud af ørkenen og op på vores ø, der skal bære menneskeheden mod en lysere fremtid. Vi vil neutralisere masseødelæggelsesvåbnene og sammen træde ind i en ny menneskealder uden frygt og undertrykkelse.

Lad alle de tårer, vi tilsammen har grædt, skylde ind over ørkenen som en flodbølge. Lad dem minde os og alle andre om demokratiets kraft og vælde – at demokratiet er kommet for at blive.

SCENE 1

En lukket dør. AK kommer til syne, går op til døren.

AK:

Hello?

This is Ann Krogh. I am a representative of the coalition.

Intet svar.

AK:

I am going to need to have a look at this facility.

Stadig intet svar.

AK:

Hello?

I come with peace. My name is Ann Krogh. I'm not a soldier. I am representing the coalition. I am here to inspect this facility.

Pause.

AK:

I really have to insist.

You can put your trust in the coalition. Our operation is following the international humanitarian convention in every way.
We are nothing like the leaders you are used to. We know that you worked for them, but we are also aware that a lot of people were forced to.
Now that the war has ended, and the dictator is overthrown, you will get a fair trial. You have the right to the assistance of a lawyer. You will have the chance to tell us your side of the story.
Look, our intelligence suspects that this facility might contain weapons of mass destruction. This is very serious, do you understand? Cooperating freely will put you in a much better position in court. Fail to do so and they will undoubtedly sentence you to imprisonment. Right now, you are only making yourselves an object of suspicion, can you not see that?

Pause.

AK:

The war is over. The people want an election. Your people. They want participation. To be heard. They want to have rights. They want to be free and to live in peace. They want democracy! Don't you?
We cannot establish a democracy before we find and neutralize all weapons of mass destruction. Weapons of

mass destruction is the only thing that stands in the way of the people and democracy.
You have to trust me. I come with peace.

Pause.

AK:

I am not a soldier; I have already told you that. I have never killed anybody.
Trust me when I say that I am sorry for what the people have been going through.
The coalition's main objective is to secure peace, freedom, and justice.
But in war, civilian casualties cannot be avoided.
Unfortunately. It is horrible, yes, but unavoidable.

Pause.

AK:

I am serious. We are not leaving before you let us in so we can have a look at this facility.
The people are only waiting for you. They are ready to go to the ballots. Don't you think it is unfair of you to let them wait? Just because you do not want to let us in.

Pause.

AK:

It is the people we are doing this for. Can you not see this? After centuries of oppression, you have finally gotten your country back. We have secured peace and freedom for the people. Now, it is no longer the one with the strongest muscles who will be in power – now, it will be the one with the strongest arguments. Because in a democracy every opinion is of value in itself – this is the very foundation of a democracy! HELLO!

Pause.

AK:

You cannot lock the door. You cannot keep us out. If you do not let us in, I am going to have to use force. The soldiers are standing right outside. I do not want to, but if you will not cooperate freely, we have to use force.

Pause.

AK:

It is over. Don't you understand? You have lost the war. You have to realize this. The old regime has fallen. Tyrannies and dictatorships all over the world

are crumbling; now is the time for democracy. This is inevitable! We are only speeding up the process.

Your self-denial is hurting the people…

Pause.

AK:

Okay.

I will give you one last chance. I will count down from three.

Three

Two.

One.

… sergent Krank!

SCENE 2

Soldaterne rykker ind. Stiller sig i position.

AK:

De nægter at samarbejde.

KRANK:

Hvor mange er de?

AK:

Det er ikke til at sige. De svarer ikke.

KRANK:

Fundamentalister.

AK:

Tror du?

KRANK:

Du har givet dem talen?

AK:

Den hele.

KRANK:

Vi plejer at sige, at hvis ikke de kommer på andre tanker, når de hører om retssagen, er det lost cause.

AK:

Okay?

KRANK:

Fattigdom og sult. Det er, hvad frihed betyder herude i ørkenen. Kun idealister siger nej til en klimatiseret fængselscelle og tre daglige måltider. Sådan fungerer retfærdighed her. Den civile befolkning rådner op i rendestenen, mens fjenden aldrig har levet et mere komfortabelt liv. Spurgte du mig burde det være omvendt.

AK:

Ideelt set var der vel ingen der døde i rendestenen.

KRANK:

Herude i ørkenen er der langt til idealerne AK – OKAY HØR HER: Bag den dør gemmer sig fjenden af demokratiet. Han ved godt, at krigen er tabt. Ikke desto mindre har han valgt at afvise en fair rettergang og en komfortabel fængselscelle. Lad os hjælpe ham med at grave sin egen grav.

SMITH:

Javel hr. sergent!

MINI:

Javel hr. sergent!

NIELSEN:

Javel hr. sergent!

KRANK:

Efterretninger tyder på, at han muligvis gemmer masseødelæggelsesvåben derinde. Hvis det er tilfældet, går konstabel Smith i gang med at desarmere det, så snart vi får sikret anlægget, således at vi ikke skal være derinde et sekund mere end nødvendigt.

SMITH:

Javel.

MINI:

Javel.

NIELSEN:

Javel.

KRANK:

AK du holder dig bag konstabel Nielsen.

AK:

Ja. Javel.

KRANK:

Nielsen, hun er dit ansvar.

NIELSEN:

Javel hr. sergent.

KRANK:

Jeg vil se et effektivt og kompromisløst stykke soldaterarbejde, er det forstået?

MINI:

JAH!

NIELSEN:

JA!

SMITH:

Javel.

KRANK:

Lad os vise fjenden at tyranniets dage er talte. Konstabel Mini, vil du have den ære?

MINI:

Med glæde hr. sergent.

SCENE 3

Et langt og nervepirrende tilløb. Alle er på deres pladser. Mini går mod døren. Hun trykker ned i håndtaget – DØREN KOLLAPSER! – soldaterne og AK står fuldkomment blottede i et tåget lokale; leder panisk efter dække.
En overdøvende og pulserende lyd; hårdtslående og gennemtrængende; slår hurtigere og hurtigere – en nedtælling?
Et storslået og massivt objekt kommer til syne – det er herfra lydene udgår.

KRANK:

VISUEL KONTAKT MED FJENDEN – NORD FRI

SMITH:

SYD FRI

MINI:

ØST FRI

NIELSEN:

VEST FRI

KRANK:

KONSTABEL SMITH – GØR DIN TING

SMITH:

JAVEL

KRANK:

KONSTABEL MINI – DÆK KONSTABEL SMITH

MINI:

JAVEL HR. SERGENT

Smith går i gang med at desarmere objektet.

KRANK:

SMITH – HVAD ER STATUS

SMITH:

JEG FORSTÅR IKKE

KRANK:

STATUS SMITH – STATUS

SMITH:

JEG VED IKKE, HVAD DET HER ER!

KRANK:

HVA

SMITH:

HAR ALDRIG SET NOGET LIGNENDE HR. SERGENT

KRANK:

FÅ DEN TIL AT STOPPE MED AT SIGE DEN FORBANDEDE LYD

SMITH:

JEG HAR FUNDET, HVAD DER LIGNER ET DÆKSEL, / MEN JEG VED IKKE HVAD –

KRANK:

TRÆF EN BESLUTNING KONSTABEL SMITH –

SMITH:

JEG KAN TAGE DET AF, MEN JEG VED / IKKE HVAD DER VIL

KRANK:

GØR DET – NU

SMITH:

MEN HVAD / HVIS DEN EKSPLODERER

KRANK:

DET ER EN ORDRE KONSTABEL SMITH!

MINI:

KOM NU FOR HELVEDE

SMITH:

SHIT!

Smith river dækslet af; øjeblikkeligt glattes den hastigt pulserende lyd ud af en dyb, brummende bas.
Monotont. Smerteligt tilstedeværende.
De kigger alle rædselsslagne på objektet.

KRANK:

Nielsen… tilskadekomne.

NIELSEN:

Tilskadekomne. AK?

AK:

Nej.

NIELSEN:

Mini?

MINI:

Nej.

NIELSEN:

Smith? … Smith?

SMITH:

Smerteligt tilstedeværende.

Hvad?

SMITH:

Hva?

NIELSEN:

Er du okay?!

SMITH:

Ja. Ja ja!

NIELSEN:

Ingen tilskadekomne hr. sergent.

MINI:

Hvad fuck sker der? Her er jo ikke nogen?

KRANK:

Lad os nu ikke drage nogen forhastede konklusioner.

Konstabel Smith, hvad er status på våbnet.

SMITH:

Jeg rev dækslet af. Normalt ville der under det være et kontrolpanel. Men jeg er ikke sikker med den her…

AK:

Men er det et / masseødelæggelsesvåben?

KRANK:

HEY! Det er mig der stiller spørgsmålene her. Fortsæt konstabel Smith.

SMITH:

… jeg er ikke engang sikker på, om det overhovedet er en bombe, hr. sergent.

KRANK:

Synes du, vi skal spørge AK i stedet? Tror du, hun har et mere kvalificeret bud?

SMITH:

Nej.

KRANK:

For du er bomberydder konstabel Smith, ikke sandt?

SMITH:

Ja hr. sergent.

KRANK:

Og det er derfor, du er her, så gør dig lidt nyttig?

SMITH:

Ja. Javel hr. sergent - umiddelbart ligner det en amatøragtig konstruktion. Det er ikke til at sige, hvad der gemmer sig derinde. Hvis det er et våben, kan det være stort. Meget stort endda. Og ville næsten med sikkerhed være aktivt… men komponenterne, materialet, sammensætningen. Den minder ikke om noget, jeg før har set i ørkenen. Den har en helt anden karakter…

KRANK:

Godt så. Vi forlader ikke våbnet, før vi ved om det er aktivt eller ej. Konstabel Nielsen – jeg skal bruge et overblik over anlægget og de omkringliggende omgivelser. Lad os se om vi er så alene, som konstabel Mini går ud fra. Afsted.

NIELSEN:

Javel hr. sergent!

Nielsen ud.

SCENE 4

KRANK:

Mini, lad os få etableret kommunikation til basen.

MINI:

Javel hr. sergent.

KRANK:

Konstabel Smith – du ved, hvad du skal gøre. Kom i gang.

SMITH:

Javel.

KRANK:

Og Smith – jeg vil ikke høre mere eftertænksomhed fra dig, er du med?

SMITH:

Javel hr. sergent.

KRANK:

Vi er her for at udføre en opgave, ikke for at filosofere. AK.

AK:

Sergent Krank?

Krank tager fat i AK, hiver hende til side; taler til hende så de andre ikke kan høre ham.

AK:

Hvad laver du?

KRANK:

Noget af det første jeg lærte, da jeg kom til den her gudsforladte ørken, var, at efterretningerne er så godt som ubrugelige. Efterretningsenhederne tjener politikerne ikke hæren, og politikerne er kun interesseret i gode historier. Men ved du, hvad jeg er interesseret i AK?

AK:

Hvad er du interesseret i sergent Krank?

KRANK:

At når jeg får en missionsbriefing, er det nøgtern, ubestridelig fakta, ikke et fucking eventyr. Således at mig og mine mænd kan gøre vores arbejde og komme hjem med livet i behold. Forstår du, hvad det er, jeg siger til dig?

AK:

Der er bestemt ikke nogen, der ser det her som et eventyr.

KRANK:

Kan du så forklare mig, hvorfor det er, vi står i den her situation, AK?

AK:

Du bliver nødt til at være mere specifik.

KRANK:

Hvordan kan det være, at vi har stormet et forladt anlæg med et udefinerbart, potentielt aktiveret våben, og en bomberydder der ikke aner, hvad han laver?

AK:

Jeg har fået præcis den samme / missionsbriefing som dig, sergent Krank.

KRANK:

Det har lidt karakter af en fælde, synes du ikke? Kunne du forestille dig, at når Nielsen kommer tilbage, fortæller han, at vi er omringet af fjender og i håbløst undertal?

AK:

Sergent Krank, jeg ved ikke, / hvad det er, du hentyder til –

KRANK:

Hvis han da overhovedet kommer tilbage?

AK:

JEG VED IKKE MERE END DIG!

Smith og Mini får øje på skærmydslerne.

AK:

Jeg er blevet fortalt, at I soldater er paranoide, men jeg vidste ikke, det stod så slemt til.

KRANK:

Der er åbenbart meget, du ikke ved.

AK:

Sig mig er det slet ikke faldet dig ind, at det her kunne være det vendepunkt, alle har ventet på?

KRANK:

Oplys mig AK, jeg beder dig.

AK:

Efterretningsenhederne har stadig ikke fundet nogen masseødelæggelsesvåben, ikke engang de mindste beviser. Men hvis det virkeligt er det, vi har fundet her; hvis den kæmpe tingest dér er et masseødelæggelsesvåben, vil det ændre alt. Både for koalitionen men også for dig og mig, sergent Krank. Kan du ikke se det?

KRANK:

Jeg kan udmærket se det AK – hvem tjener du?

AK:

Hvad mener du?

KRANK:

Koalitionen? Statsministeren? Eller måske bare dig selv og din egen karriere?

AK:

Jeg tjener folket. Jeg tjener den uundgåelige progression mod retfærdighed, frihed og fred. Som efter min mening ikke kan gå hurtig nok, og som er hele grunden til, at vi befinder os her i ørkenen. Hvad med dig sergent? Hvem tjener du?

Utryg stilhed.

KRANK:

Ved du hvad, det værste er AK? Jeg begynder at tro, at efterretningerne allerede var ubrugelige, dengang statsministeren overhovedet begyndte at snakke om at gå i krig. Kan du forestille dig det? Hvordan skulle man nogensinde kunne vinde en krig, man fører på et falskt grundlag?

Pause.

KRANK:

Men hvad ved en soldat som mig også om det. Jeg er her jo bare for at udføre en ordre. Intet andet.

AK:

Og det samme / er jeg.

KRANK:

Konstabel Mini – er vi i kontakt med basen endnu?

MINI:

Hr. sergent, jeg kan ikke opnå signal.

KRANK:

Det er forsvarets nyeste teknologi, du sidder med der, det er du godt klar over, ikke konstabel?

MINI:

Nogen må blokere signalet. Jeg kan ikke se andre forklaringer, hr.

KRANK:

(ser på AK.) Aha – nogen, siger du?

SMITH:

Hr. sergent, det kunne også være objektet.

KRANK:

Hvad siger du?

SMITH:

Måske er det objektet, der gør det.

KRANK:

Og hvad baserer du så den påstand på, konstabel Smith?

SMITH:

… det er en fornemmelse hr.

KRANK:

Hvad rager dine fornemmelser mig? Kan du forklare mig det? For af en eller anden grund bliver du ved med at tænke, at jeg er / interesseret i at høre, hvad de nu fortæller dig!

SCENE 5

Nielsen bryder ind.

NIELSEN:

HR. SERGENT – HR. SERGENT **–** På højdedraget – sydvest –

KRANK:

Træk vejret konstabel.

NIELSEN:

VISUEL – KONTAKT –

KRANK:

Træk vejret, det er en ordre!

Nielsen trækker vejret. Han tager en tår vand fra sin drikkedunk, men spytter indholdet ud med det samme.

NIELSEN:

Hvordan i al verden…

MINI:

Hvad?

NIELSEN:

Saltvand?

MINI:

Sjovt…

SMITH:

I din flaske?

NIELSEN:

Vi er jo flere tusind / kilometer fra hav?

KRANK:

Er du færdig konstabel? Kan vi komme videre nu?

NIELSEN:

Hr. sergent. Jeg har opnået visuel kontakt med fjenden Han er lokaliseret på højdedraget mod sydvest. Et dusin mænd, øjensynligt bevæbnede.

KRANK:

Øjensynligt?

NIELSEN:

Afstanden var for stor til, at jeg kan sige det med sikkerhed.

KRANK:

Så han dig Nielsen?

NIELSEN:

Negativ.

KRANK:

Godt arbejde Konstabel.

NIELSEN:

Tak hr. sergent – men –

MINI:

Hr. sergent.

KRANK:

Tal.

MINI:

Det kunne være dem der blokerer vores signal.

KRANK:

Nielsen, så du noget der kunne indikere en sådan aktivitet?

NIELSEN:

Nej hr. sergent. Som sagt var afstanden for stor. Men— hr. sergent, en anden ting – det lyder vanvittigt –

KRANK:

Hvad er det konstabel?

NIELSEN:

Og jeg forstår det ikke –

KRANK:

Konstabel Nielsen, se på mig. Du er mine øjne, ikke min hjerne. Jeg er ligeglad med, hvordan du processerer, hvad du ser, okay?

NIELSEN:

Javel hr. sergent.

KRANK:

Så fortæl mig hvad du så, konstabel.

NIELSEN:

Der skyder en kæmpe lyskegle op fra anlægget hr.

KRANK:

En lyskegle?

NIELSEN:

Langt op i himlen.

KRANK:

Og du slukkede vel for den?

NIELSEN:

Jeg kunne ikke lokalisere lyskilden / hr. sergent.

KRANK:

Kunne ikke lokalisere den?

NIELSEN:

Endnu, hr. sergent, endnu! – lyskilden må / være oppe på taget –

KRANK:

Sig mig, er du komplet idiot?

NIELSEN:

– det er derfor, jeg gik / tilbage ind i bygningen hr. sergent!

KRANK:

MINI

MINI:

Ja hr. Sergent.

KRANK:

Gå ud og hjælp konstabel Nielsen med at finde lyskilden. Det kan være, I kan finde ud af at udføre en ordre, når I er to om det.

MINI:

Javel.

NIELSEN:

Javel hr. sergent!

Nielsen og Mini ud.

SCENE 6

AK:

Sergent Krank, jeg vil bare lige minde dig om, / at vi skal passe på med at –

KRANK:

Smith, giv mig nogle gode nyheder.

SMITH:

… jeg har dannet mig et overblik.

KRANK:

Og, konstabel Smith?

SMITH:

Jeg tror… jeg går ud fra, at det her, er en form for kontrolpanel.

KRANK:

Jaså? Og kan du mon operere det?

SMITH:

Jeg har desarmeret utallige bomber, men den / her er fuldstændigt fremmed for mig.

KRANK:

Spar mig for dine mindreværdskomplekser konstabel.

SMITH:

Nej hr. sergent, jeg kan ikke operere det.

KRANK:

Var dét det?

AK:

Sergent Krank –

SMITH:

Objektet virker til at have transformeret sig på en eller anden måde.

KRANK:

Transformeret sig hvordan?

SMITH:

Lydens karakter og forandrede frekvens. Det kunne indikere, at objektet er gået ind i et nyt stadie. Jeg kan ikke sige noget med sikkerhed. Men jeg kan nærmest mærke, at noget er blevet sat i gang derinde… som en storm der trækker op… et uroligt hav…

KRANK:

En STORM, konstabel? Et HAV?

AK:

Sergent Krank / jeg må virkeligt –

KRANK:

Sig mig, har du fuldkomment mistet forstanden soldat?!

AK:

Angående den såkaldte fjende som / konstabel Mini nævnte før –

SMITH:

Undskyld hr. sergent, men vi står overfor noget her, jeg ikke / kan forklare som, jeg plejer!

AK:

VI MÅ PASSE PÅ MED AT KATEGORISERE DEM SOM FJENDEN PÅ FORHÅND!

AK får endeligt tiltvunget sig opmærksomheden.

AK:

Herude i ørkenen findes der mange forskellige grupperinger, hvoraf nogle af dem er vores allierede. Vi kan ikke bare skyde på dem uden videre…

Stilhed.

KRANK:

AK, lad mig forklare dig situationen fra en soldats perspektiv: vi er i heftigt undertal, vi har ingen oplysninger på fjenden, og desuden befinder vi os i en ekstremt udsat position. Under sådanne omstændigheder, har man ikke lyst til at vente med at se, om fjenden begynder at skyde på en. Forstår du, hvad jeg mener?

AK:

Jeg forstår din / pointe sergent Krank, men –

KRANK:

Godt, og lad os så slå fast en gang for alle, at jeg tager mig af kamphandlingerne, og du tager dig af snakken.

AK:

Den er jeg med på sergent. Men hvis vi kommer til at beskyde og i værste fald dræbe allierede, vil det have store konsekvenser for det fredsbevarende arbejde.

KRANK:

Fredsbevarende arbejde? Det her er krig!

AK:

Krigen er slut, og efter krig kommer fred.

KRANK:

Er det sådan her, fred ser ud i dine øjne, AK? Er det virkelig statens synspunkt? Eller måske koalitionens?!

AK:

Som sagt er det, vi laver her, fredsbevarende arbejde.

KRANK:

Det er utroligt med folk som dig. Man kunne dumpe jer ned i hvilken som helst krigszone, til alskens pinsel og rædsel, og I ville stadig ikke se andet end et PowerPoint-show for jer. Alt er blevet diskuteret, besluttet og klargjort. Problemet er bare, at I ikke aner, hvad I taler om!

AK:

Krigsførelse aner jeg intet om, det har du ret i. Til gengæld ved jeg noget om opbygningen af et demokrati, og det er netop det, vi er her for etablere.

KRANK:

Det her er krig, forstår du det? Det her er mennesker, der slår hinanden ihjel for at overleve. Det er ikke et grundlag, hvorpå du kan bygge et demokrati.

AK:

Der er aldrig nogen der har sagt, at der ikke ville være ofre.

KRANK:

Det er store ord, der kommer fra din mund AK. Men de når ikke længere end til de soldaterrygge, der står foran dig og sørger for, at du kan rende rundt i ørkenen og tale om demokrati. I sidste ende er det os der tager konsekvenserne.

AK:

Den civile befolkning vil altid være krigens største offer, sergent Krank. Du har selv valgt at være soldat. Og du er uden tvivl en dygtig en af slagsen. Men med al respekt: du forstår dig ikke på, hvad det vil sige at drive en demokratisk stat.

KRANK:

Og du forstår ikke, at menneskerne herude ville slå dig ihjel bare for adspredelsens skyld.

Skræmmende stilhed.

SMITH:

Hr. sergent…

KRANK:

Hvad konstabel Smith.

SMITH:

Vi kommer ikke videre uden at skille den ad.

KRANK:

Potentielle implikationer?

SMITH:

Hvis det er en bombe, kunne den potentielt set detonere.

KRANK:

Hvad er oddsene, konstabel?

SMITH:

Det er ikke til at sige.

KRANK:

Og hvis ikke du skiller den ad, og det er en bombe, kunne den detonere alligevel.

SMITH:

Korrekt.

Pause.

SMITH:

Vi har brug for det rette udstyr hr. sergent. Og et specialistteam. Den her opgave er tungere, end nogen af os kan løfte.

AK:

Vi kan under ingen omstændigheder forlade anlægget / uden at have uskadeliggjort våbnet.

KRANK:

Det er mig der giver ordrene her, er det forstået?!

AK overvældes af Kranks reaktion.

KRANK:

ER DET FORSTÅET AK!

AK:

Ja sergent Krank! Det er forstået…

KRANK:

Det er dog utroligt, hvordan den her infame larm kan forhindre én i at tænke klart.

AK:

… men sergent, forestil dig, at vi forlader anlægget, og våbnet eksploderer. Et par civile omkommer,

historien er ude af vores hænder, og de lokale tror, at vi plantede en bombe. Det ville, udover at være en menneskelig tragedie også være en diplomatisk katastrofe. Hvis vi forlader anlægget, og våbnet IKKE eksploderer, men ER et masseødelæggelsesvåben, og hvis grupperingen på højdedraget ER fjenden; hvis de får fingrene i den, før vi når tilbage… Jamen jeg har ikke engang lyst til at forestille mig, hvad der så kunne ske.

Sergenten går igennem scenarierne i sit hoved.

AK:

Om der så er bare den mindste chance for, at det her er et masseødelæggelsesvåben, kan vi ikke forlade anlægget, / før vi har sikret os, at det er desarmeret.

SMITH:

Vi skal passe på med bare at gå ud fra, det er et våben.

AK:

Du skal ikke afbryde mig.

SMITH:

Ja undskyld, men jeg ved faktisk, hvad jeg taler om.

AK:

Tak for din vurdering, konstabel Smith. Den vil vi tage med i vores videre overvejelser, der allerede bygger på efterretningsenhedernes solide rapporter.

SMITH:

Hvis efterretningsenhederne havde haft bare den fjerneste ide om det her objekt, ville de have sendt et helt kompagni herud – ikke en sølle gruppe!

AK:

Jeg har respekt for dit engagement, konstabel, men / du ved ikke, hvad du taler om.

SMITH:

Vi kan ikke skille objektet ad, uden at vide hvad det er - det kunne have katastrofale konsekvenser!

AK:

Hvorfor diskuterer jeg / overhovedet det her med en konstabel?

KRANK:

Hvilke konstabel Smith?

SMITH:

Hvad?

KRANK:

Hvilke konsekvenser?

SMITH:

Jamen… konsekvenser vi ikke kender til. At ødelægge noget / man slet ikke ved hvad er—

KRANK:

Det er endnu en af dine fornemmelser, er det ikke Smith?

SMITH:

Som bomberydder mener jeg på ingen måde, / det er forsvarligt at gøre noget ved det her objekt—

KRANK:

Skil den ad konstabel Smith.

Stilhed.

KRANK:

Du hørte mig godt.

SMITH:

Hr. sergent, vi bliver nødt til / at få andre til at kigge på det—

KRANK:

DET ER EN ORDRE SOLDAT!

SMITH:

Ja. Javel hr. sergent.

Smith prøver forsigtigt og tvivlende at rive kontrolpanelet af objektet. Det sidder godt fast.

SMITH:

Jeg skal bruge flere kræfter.

KRANK:

AK! Så fik du alligevel chancen for at bevise dit værd!

Krank og AK støder til. Desto mere de hiver, desto mere frygtsom bliver AK – begynder at udstøde rystende lyde, bange for hvad der skal til at ske.
Kontrolpanelet vrister sig fri fra objektet, og de tre personer falder bagover; AK i et skrig som havde hun set døden.
Den brummende lyd udtoner langsomt, nærmest behageligt.

AK:

FUCK

KRANK:

Fuck? Hørte jeg dig lige sige det AK? Bruger man virkeligt den slags beskidte ord i dine kredse?

AK:

… det hænder.

KRANK:

Så fik du også oplevet noget ude i ørkenen. Det er da en fremragende historie at tage med hjem til kontoret. Den skal du nok leve højt på i noget tid. Godt arbejde konstabel Smith. Hvad er status på våbnet?

SMITH:

Den er… levende?

KRANK:

Status, konstabel Smith!

SMITH:

Det her lag virker nærmest til at være… organisk. Det ligner jo… en slags hud?

KRANK:

Du ved virkeligt ikke noget, gør du vel Smith?

SMITH:

Det er ikke en bombe…

KRANK:

Aha!

AK:

Er den desarmeret / konstabel Smith?

KRANK:

AK AK AK - hørte du ikke lige, hvad konstablen sagde? Sig det igen for AK's skyld, konstabel Smith.

SMITH:

Det er ikke en bombe. Det er næsten som om, man kan høre / blod suse rundt derinde?…

KRANK:

Ingen bombe, ingen trussel. Og som overordnet, erklærer jeg derfor missionen gennemført.

AK:

Hvad mener du? Vi bliver da nødt til at granske det nærmere!

SMITH:

Hr. sergent, / hun har ret.

KRANK:

VORES MISSION er hverken at foretage en efterforskning, eller at udføre en eller anden form for arkæologisk arbejde. Vores mission er simpel, og den er at opsøge og desarmere bomber. Og da vi ikke har kunnet finde nogen, hverken stor eller lille, er vores mission derved overstået. Så simpelt er det.

AK:

Det kan du ikke mene sergent Krank, / din ekspert står netop og siger, at vi bliver nødt til at kigge nærmere på det!

KRANK:

Lad os komme væk / fra den her udørk.

Igen! – lyden af noget der slukkes – en hvilepuls? CHOK – voldsomt og hudgennemtrængende – endnu engang tror de, de skal dø; Krank mister besindelsen.

KRANK:

DØØØØØØØØØØØ!!!

Krank skubber Smith til side. Han prøver at skrabe det næste lag af, men det sidder godt fast. Han river hårdere og hårdere, bliver mere og mere aggressiv.

SMITH:

Hr. sergent, jeg tror ikke, / det er en god ide at være så voldsom med den.

KRANK:

Du ved ikke en skid Smith. Heller ikke dig AK. Efterretningstjenesterne, staten, koalitionen, den civile befolkning – INGEN VED NOGET SOM HELST, INGEN!

SMITH:

Hr. sergent, stop!

AK:

Sergent Krank, styr dig selv!

Krank vrister et stykke af det organiske lag af. Stilhed. Mørke. Han kigger ned i hullet, han har lavet. Et lille lys skinner fra et sted dernede. Han drages mod det; gradvist lyser hans ansigt mere op – et varmt og beroligende skær. Er det et smil der anes i sergentens vindblæste ansigt?

KRANK:

Ja. Åh ja. Et sidste blik på horisonten. At kunne se så langt. Saltvandsbølgerne. De vindblæste kyster, sandet, marehalmen… så smukt…

Krank kommer til sit militaristiske selv.

KRANK:

Kyst. Bølger. Strand. Tang?

Nej. Hår. Dit våde hår… hvad? Barn? – BARN I VANDET!

HALLO!

Kom op fra vandet! Omgående! KAN DU SVØMME? KAN DU – du kan bunde.

Okay. Hvor er dine forældre? Hvem har ansvaret for dig?

Hvad? Jeg— se ikke sådan på mig!

Havet trækker sig tilbage. Kan næsten se din navle.

Hvordan?

Solen bag skyerne. Blæst – kraftig vindstyrke.

HALLO! Hvor er din værge? Du er ikke stor nok til at bade alene! HAVET ER UFORUDSIGELIGT! Åndssvage lille barn!

Det blæser virkeligt meget. Skum prøver at klæbe sig til tangen, men kan ikke holde fast. Fyrer op i luften. Op i dit ansigt; hager sig fast i dine små øjenbryn – HØRER DU MIG! KOM SÅ OP! HAVET ER FARLIGT!

Breddegrad –

Hvor er vi? Er det Hvide Sande? Kap Sejr? Vandet trækker sig tilbage. Det trækker sig meget langt tilbage.

GØR SOM JEG SIGER! Det er ikke sikkert! VIL DU IKKE NOK KOMME OP? VANDET TRÆKKER SIG TILBAGE, DET ER ET DÅRLIGT TEGN!

Er du ked af det? Hvorfor? Er det dine forældre? Hvad er der sket? Hvor er de? Det skal nok gå. Ikk. Kom nu op på stranden. Så finder vi dem.

Hvorfor ser du sådan på mig?! Jeg ville ønske jeg… hvad vil du have, jeg skal gøre! Se dog ikke sådan på mig – Kom nu bare op på stranden, så skal alt nok blive godt. Det. Det lover jeg –

Kom så op af det vand nu! JEG BEDER DIG! Det er ikke godt, vandet – kom så op! HAVET VIL KNUSE DIG! – Hører du mig? HALLO!

Nej—NEJ! LØB! BAG DIG! VÆK! SKYND DIG! FLODBØLGE!

PAS PÅ! HEY!

EN FLODBØLGE – BAG DIG – LØB! LØB FOR HELVEDE!

HJÆLP! VIL DU IKKE NOK—LØB

KOM NU! FUCK! KOM NU!

FLODBØLGE!

HJÆLP!

Nok engang! – objektet udstøder sit skingre skrig – Krank falder bagover i et knusende

brøl; Mørket fortoner sig. Smith løber over til Krank.

SMITH:

Hr. sergent! Er du / kommet til skade?

KRANK:

… tilgiv mig… tilgiv mig…

SMITH:

… for hvad sergent?

Krank får øje på Smith. Han bakker væk, kommer på benene.

KRANK:

Så I det ikke?

AK:

Så hvad, sergent Krank?

SMITH:

Hvad skete der?

KRANK:

I så ikke lyset?

AK:

Hvilket lys?

KRANK:

Et lys, og… kysten! Havet. Hjem… et lille barn.

Flodbølgen FUCK

SMITH:

Du så det i objektet, hr. sergent?

KRANK:

I våbnet… et våben…? Det er jo hjernevask!

AK:

Hvad snakker / han om?

KRANK:

Fatamorgana! - forvrænger virkeligheden - et lys i

ørkenen -

SMITH:

Hr. sergent / er du okay?

KRANK:

Så I lyset eller ej?!

AK:

Hvad er det, du rabler om?! Lyset gik! Det / var helt mørkt!

SMITH:

Er det lyskeglen du mener? / Den Nielsen så?

KRANK:

Lyskeglen… LYSKEGLEN— FUCK! Jeg må finde lyskilden, må destruere kilden! MASSEØDELÆGGELSESVÅBEN - FUCK DET ER SANDT - mere magtfuldt end noget andet - lyset – lyset der skyder ud i verden - hjernevasker hele befolkninger FUCK!

I samme nu stormer Mini og Nielsen ind.

SCENE 7

Krank sigter lynhurtigt på de to konstabler, som kaster sig i dækning.

MINI:

HOLD INDE! / HR. SERGENT!

NIELSEN:

DET ER OS HR. SERGENT! / KONSTABEL NIELSEN

MINI:

KONSTABEL MINI

Smith overfalder sergenten. Sergenten er hurtigt ved at få overhånden, da Mini og Nielsen støder til. De to får vristet geværet fra sergenten, Smith får fat i det, mens de holder ham nede.

KRANK:

I FÅR OS ALLE SAMMEN SLÅET IHJEL! SLIP MIG!

SMITH:

Hvis du falder ned!

KRANK:

JEG BEORDRER JER AT SLIPPE MIG

NIELSEN:

Hr. sergent, det er os, / konstabel Nielsen, konstabel Mini.

KRANK:

SLIP MIG SÅ

MINI:

Hvad fanden sker der?!

SMITH:

Sergenten rev / et stykke af objektet –

KRANK:

DET ER HØJFORRÆDERI, DET I HAR GANG I, ER I GODT KLAR OVER DET! JEG FÅR JER ALLE SAMMEN SPÆRRET INDE! SLIP MIG SÅ!

Mini og Nielsen slipper ham tøvende.

NIELSEN:

Undskyld, hr. sergent, / det var tydeligvis en misforståelse.

KRANK:

Fandt I den?!

MINI:

Hr. sergent, Nielsen havde ret.

KRANK:

Svar på mit spørgsmål!

MINI:

Kilden er ikke til at lokalisere – hr. sergent, det / er ikke til at forklare—

KRANK:

Har den / udviklet sig?

MINI:

Den forsvinder bare!

KRANK:

Hold kæft! Jeg er ligeglad med, hvad du forstår, og hvad du ikke forstår, er du med?

MINI:

Javel hr. sergent.

KRANK:

Nå? Så har lyskeglen ændret sig eller hvad?!

NIELSEN:

Den er taget til i styrke hr. sergent.

MINI:

Det er nærmest som om den pludseligt – fucking – flammede op! Som en— en / stor lysende fakkel…

KRANK:

Så I ind i den?

NIELSEN:

Hvad?

KRANK:

SÅ I IND I LYSET FOR HELVEDE?!

MINI:

Hvad mener du – ja – vi så ind i den, vi ledte jo efter dens kilde!

NIELSEN:

Hvad er der, hr. sergent?

KRANK:

Hvor kraftig var den?

NIELSEN:

Jeg anslår, at man kan se lyskeglen på ti kilometers afstand.

KRANK:

FUCK!

AK:

Hr. sergent, en sådan lyskegle, kunne potentielt set tiltrække en mindre folkemængde. Jeg behøver vel ikke at sige, / at vores forhold til de lokale pt er mere end anspændt.

MINI:

Hvorfor siger du det så?

AK:

Hvad?

MINI:

Hvis ikke du behøver at sige det, hvorfor fanden siger du det så?

AK:

Det var et retorisk spørgsmål.

MINI:

Retorisk?! Vi står under en lyskegle midt ude i ørkenen omringet af fjender, på et anlæg med et potentielt masseødelæggelsesvåben / og du stiller retoriske spørgsmål?!

KRANK:

HOLD SÅ KÆFT – ALLE SAMMEN!

Stilhed. Krank overvejer situationen.

NIELSEN:

Hr. sergent. Med forlov. Han er rykket nærmere anlægget. Fjenden. Og de er blevet flere. Vi er i heftigt undertal.

Stilhed.

NIELSEN:

Hr. sergent, vi er omringet!

Stilhed.

KRANK:

Giv mig mit gevær.

Alle kigger på Smith. Han tøver.

KRANK:

Konstabel Smith. Giv mig mit gevær. Nu.

SMITH:

Hvad er planen hr. sergent?

KRANK:

GIV MIG DET!

NIELSEN:

Giv sergenten hans gevær Smith!

Smith giver til sidst Krank hans gevær.

NIELSEN:

Hvad er dine ordre hr. sergent?

KRANK:

Der er ikke nogen ordre.

MINI:

Hvad mener du?

NIELSEN:

Jeg forstår ikke?

KRANK:

Jeg må gøre det her selv.

MINI:

Hva?

NIELSEN:

Er du okay hr. sergent? Er du / kommet til skade?

KRANK:

Jeg har set, hvad det er for et våben. Der er kun en ting at gøre, og jeg må gøre det alene. Jeg kan ikke længere stole på andre end mig selv.

Krank begynder at gå. Nielsen sætter forvirret efter ham.

NIELSEN:

Hr. sergent, det er ikke sikkert derude, / jeg går med dig.

Krank vender sig om og peger sit gevær på Nielsen. De andre peger rystede deres på sergenten.

NIELSEN:

Hr. sergent!

KRANK:

Jeg beklager konstabel Nielsen.

SMITH:

SÆNK DET GEVÆR SERGENT!

MINI:

HVAD FANDEN HAR DU GANG I MAND!

KRANK:

Det er på ingen måde personligt. Jeg gør det her for vores fædreland. Vi skulle aldrig være kommet hertil. Men nu er vi her, og der er ingen vej tilbage.

Sergenten bakker ud af rummet.

SCENE 8

MINI:

Hvad fuck?!

NIELSEN:

Jeg— jeg forstår ikke.

SMITH:

Det er objektet. Det må det være.

MINI:

Hvad skete der lige der?!

SMITH:

Han så et lys i objektet. Råbte pludseligt efter hjælp…

MINI:

Objektet? Den der?!

NIELSEN:

Hvad mente han med, at han ikke kunne stole på nogen derude?

MINI:

Vil du seriøst have mig til at tro, at den tingest gjorde det ved ham?!

SMITH:

Han blev ved med at sige noget om fatamorgana og hjernevask. Et magtfuldt våben.

MINI:

Hvad fuck er det her foregår?!

NIELSEN:

Fatamorgana og hjernevask?

SMITH:

Jeg ved det ikke.

MINI:

Og hvorfor er hun pludseligt så stille?

AK:

Det ved jeg ikke konstabel Mini, det kunne være fordi, at jeg faktisk overvejer, hvad vi skal stille op med den her situation!

MINI:

Hvorfor taler du udenom?

AK:

Jeg taler for helvede ikke udenom, det er jer der taler udenom!

MINI:

Det får dig til at fremstå mistænkelig.

AK:

Jeres sergent er blevet vanvittig! Han sigter på sine egne soldater, og alligevel er det mig, du finder mistænkelig?!

NIELSEN:

HOLD SÅ OP MED DET DER! Vi må ud og finde ham! – inden det er for sent.

AK:

Du synes, vi skal smide alt, hvad vi har i hænderne, og gå ud og lede efter den mand, der netop har peget sit gevær mod dig?

NIELSEN:

Jeg har aflagt en ed, jeg ikke har tænkt mig at bryde.

SMITH:

Hun har ret, vi kan ikke risikere alles liv for en så utilregnelig mand.

MINI:

Nå! Så du er på diplomatens side?

NIELSEN:

Det er din overordnede, du taler om!

SMITH:

Du hørte ham selv: han skyder dig, hvis du går ud efter ham.

NIELSEN:

Han var jo tydeligvis ikke ved sine fulde fem!

AK:

Er al form for selvstændig tænkning forbudt i hæren?

MINI:

Sig en ting til og jeg / smadrer din lille mund.

SMITH:

Stop / det så!

NIELSEN:

Slap af / Mini!

AK:

Så bliv dog / voksen.

SMITH:

Vi har ingen / tid at spilde!

MINI:

Okay, du spurgte selv om det.

NIELSEN:

Mini STOP—

Mini går truende mod AK, Smith gør sig klar til at gå til modværge, Nielsen griber ud efter Mini – BOOM – samme lyd som før bølger ud i rummet – et chok går gennem dem allesammen. Stilhed. Frygt.

NIELSEN:

Fik. Fik I etableret kontakt til basen? … Mini?

MINI:

Hvad er det, du ikke forstår Nielsen? Fjenden blokerer / signalet for helvede!

SMITH:

Vi hader ikke bare hinanden, vi hader også os selv.

Pause.

MINI:

Hvad sagde du der Smith?

SMITH:

Hvad? Ikke noget.

AK:

Der er kun en ting at gøre. Vi må uskadeliggøre våbnet.

MINI:

Selvfølgelig ved diplomaten, hvad vi skal gøre.

SMITH:

Vi bliver nødt til at slå koldt vand i blodet. Vi kan ikke gøre noget overildet her, der er ingen, der ved, hvordan objektet fungere.

AK:

Hvad betyder det Smith? Betyder det virkeligt noget? Vi har selv set, hvad våbnet har gjort ved sergent Krank. Nej, jeg forstår ikke hvordan det gik til, hvad det præcist er våbnet gør. Men det jeg forstår er, at vi her står overfor noget, der er større end os alle sammen. Noget der potentielt set kunne være den største ondskab. Mere behøver jeg ikke at forstå. Ja, det nemme ville være at stikke halen mellem benene. Ja, det ville være nemmere at lægge sig ned, og håbe på en barmhjertig fjende! Men det gør vi ikke! Hvorfor? Fordi vi har en mission, og den er den samme, som den hele tiden har været. Vi er her for at sikre os, at der på

dette anlæg ikke findes noget masseødelæggelsesvåben. Fordi vi sætter vores lid til demokratiet, og vil gøre alt for at forsvare det imod fjenderne af fred, frihed og retfærdighed. Jeg er ikke sikker på, om det vi står overfor her, er et masseødelæggelsesvåben. Det er jeg ikke. Men jeg vil ikke lade tilfældet komme de onde kræfter til gode – ikke en eneste gang.

Udpræget overraskelse over AKs følelsesladede tale. Hvad skal man mene.

AK:

Om det så skal blive min død…

AK går hen til objektet og begynder at rive det ydre lag af. De andre ser på. Hun river til, så meget hun kan, men laget rokker sig ikke. Efter længere tids overvejelser beslutter Nielsen sig, går mod AK.

SMITH:

Nielsen, du ved ikke, hvad du gør.

NIELSEN:

Jeg vil hellere dø end at tage chancer på folkets bekostning.

Nielsen går op til AK, og hjælper hende. De får revet et stykke af, blotter det underliggende organiske lag. De fortsætter.

MINI:

Har du bare tænkt dig at stå her og gøre ingenting?

SMITH:

Det kan ikke passe, at det er et våben. Det hænger ikke sammen…

MINI:

Fuck det…

Mini går over og hjælper til.
Smith står lidt tøvende. Kigger på objektet.
Får øje på hullet sergenten lavede i det. Han går hen til det.
Objektet begynder at knitre. Ustyrligt.
Usammenhængende.

SMITH:

Lyset…

Smith kigger ned i hullet – han blændes – hullets varme lys er tilbage og rummets mørke ligeså

SMITH:

Alleer. Platantræer.

Store villaer, store kasser på kasser med spidse tage på firkanter af græs. En krans af stakit.

Flagstang. Blomsterbed i forhaven: iris, lavendel, hortensia, georginer.

En skoletaske? Efterladte børnecykler på fortovet.

Sjippetorv.

Åbne garager. Ingen biler.

Alskens ragelse. Overflødige ting, skødesløst smidt på gulvet. Fravalgt tøj. Værktøj der ikke hænger på deres sædvanlige pladser. Noget er kommet med, andet er ikke.

Men hvorhen?

En dyb stilhed. En blæst i træerne, et varsel. En grå himmel, et mørke der trækker op… en—en—

Frue? Alt vel? Frue? Er alt okay? Kan De høre mig?

Ældre frue på verandaen – hvor er alle henne? Nike Alle…

Ældre frue på græsplænen – er der noget galt? Så svar mig dog!

Hvor går du hen? Hvor—pas på. Det trækker op.

HALLO! Du burde holde dig indendørs, det er ikke sikkert herude!

Frue? FRUE! VAND! Der kommer vand! Vend om! Red dig selv! Kan du ikke se det?! EN FLODBØLGE—

Hvad? HVAD?!

JEG KAN IKKE HØRER DIG! GÅ HJEM! HVAD SIGER DU?

River alt op, husene, bedene, snart træerne,

lygtepælene, fliserne, ÆLDRE FRUE DU STÅR I VAND TIL

KNÆENE

JEG KAN IKKE HØRE HVAD DU SIGER

HJÆLP!

FLODBØLGE – BAG DIG – BØLGEN KOMMER

I flodbølgen et hav, en skonnert, et barn, en klit –

HJÆLP!

ER DER NOGEN!

HJÆLP!

Endnu en lyskegle skyder ud af hullet, og

Smith falder bagover.

Mørket forsvinder, rummet bliver atter oplyst.

NIELSEN:

Konstabel Smith?

MINI:

Hvad fanden lavede du der lige før Smith?

SMITH:

… I så det ikke?

NIELSEN:

Så hvad?

SMITH:

Nej. Selvfølgeligt så I det ikke. Ligesom med sergenten. Jeg så det. Fatamorgana. Jeg så den, flodbølgen.

Stilhed.

SMITH:

Der kom en flodbølge. I et forladt villakvarter, forladt i al hast, bortset fra den her ældre frue, hun sagde noget til mig, men jeg kunne ikke / høre det for bølgens brusen.

MINI:

Tag geværet fra ham.

SMITH:

Hvad?

AK:

Du har ret.

SMITH:

Nej nej, det er / ikke sådan!

Mini sigter uden at tøve på Smith. Nielsen følger mere tøvende hendes eksempel.

MINI:

LÆG DET GEVÆR FRA DIG LIGE NU SMITH

SMITH:

Okay! Jeg forstår. Okay. Vil I så høre på mig?

AK:

Så skal vi nok høre på dig.

Smith lægger geværet fra sig.

MINI:

Ned på maven.

SMITH:

Hvad?

MINI:

Du hørte mig godt.

Smith lægger sig på maven. Mini skal til at lægge ham i håndjern.

SMITH:

Hey! Nej! Hvad laver du? MINI!

NIELSEN:

Er det virkeligt nødvendigt?

MINI:

Jeg har fandeme ikke tænkt mig at tage nogen chancer med ham.

SMITH:

STOP! HOLD OP!

MINI:

NIELSEN HAR DU TÆNKT DIG AT GØRE NOGET?!

Nielsen hjælper til. Sammen får de bragt Smith i håndjern.

AK:

Smith, jeg håber, du forstår, at det her ikke på nogen måde er personligt.

SMITH:

Det er ikke / et våben!

AK:

Det er lige så meget for din egen sikkerhed / som for vores.

SMITH:

HØR PÅ MIG! DET ER IKKE ET VÅBEN!

Mini overfalder Smith, stikker geværet mod hans tinding.

MINI:

Jeg gider slet ikke høre mere fra dig Smith.

NIELSEN:

Mini, stop / det der.

MINI:

Hold din kæft Nielsen, du ved ikke, / hvad der er bedst for dig selv.

SMITH:

Kig selv ned i hullet, så vil I kunne se det – tro mig! DET ER IKKE / ET VÅBEN!

MINI:

ER DU DØV ELLER HVAD?

Mini slår Smith med bagenden af sit gevær.

NIELSEN:

MINI HVAD FANDEN!

MINI:

Fuck!

AK:

Hvad laver du?!

NIELSEN:

Du kan sgu da ikke slå ham!

MINI:

Er I også ved at dø af tørst?!

AK:

Han er bundet på ryggen for helvede!

MINI:

Ja ja! – det var ikke med vilje…

Mini tager sin drikkedunk frem.

AK:

Jeg vil ikke tøve et sekund med at melde dig, hvis du / gør det igen.

Mini, der lige har hældt stort set hele drikkedunkens indhold ned i sin mund, kaster det hele op igen – kan næsten ikke få vejret,

som om hun drukner, hun går i panik. Nielsen kommer hende til undsætning.

AK:

Konstabel Mini?

NIELSEN:

Mini? HEY! Rolig! Træk vejret, sådan. Rolig.

Mini kommer til sig selv, fjerner sig fra alle.

MINI:

SLIP MIG!

NIELSEN:

Er du okay?

AK:

Hvad skete der?

MINI:

Det stopper nu det her, det stopper lige nu.

NIELSEN:

Hvad mener du?

MINI:

Sergenten sagde det selv, vi skulle aldrig være kommet.

AK:

Uanset om han havde ret eller ej, ændrer det ikke på det faktum, / at vi nu engang er her.

MINI:

DER VAR IKKE NOGEN, DER SPURGTE OM DIN MENING AK!

NIELSEN:

Mini, tag / den med ro!

MINI:

Heller ikke din Nielsen! Det kan godt være, du er dygtig til at adlyde ordre, men du vil aldrig selv kunne finde ud af at uddele én eneste!

AK:

Og hvordan ville din ordre så lyde, konstabel Mini?

SMITH:

Vi har / ikke tid til at diskutere!

MINI:

Sagde jeg ikke, du skulle holde din kæft Smith?!

NIELSEN:

Mini vi bliver nødt til at samarbejde, vi er ikke i en situation, hvor vi har tid til at skændes!

MINI:

Nej lige præcis og derfor tager jeg styringen herfra.

NIELSEN:

Hvad fanden snakker du om?

AK:

Og så tænker du, at vi andre bare adlyder? Tror du, det er sådan, / det fungerer?

MINI:

Jeg er ligeglad med dig AK, / jeg har ikke brug for dig.

SMITH:

I forstår det ikke, jeg så det med / mine egne øjne, bølgen!

MINI:

SKAL DU HAVE ET TIL SLAG MED KOLBEN ELLER HVAD?

NIELSEN:

Alle sammen, / lad os lige falde ned engang.

AK:

Det var det, jeg sagde med at melde dig, ikk?

MINI:

Nielsen, vi har den bedste chance for at slippe igennem fjendens rækker, hvis vi gør det alene.

AK:

Hvad? Så du har bare tænkt dig at efterlade os her?

NIELSEN:

Mini, det kan du sgu da ikke mene?

MINI:

AK ved ikke, hvordan man håndterer et våben, og Smith er blevet sindssyg.

AK:

Nielsen? Nå? Er det også sådan, / du ser på tingene eller hvad?!

SMITH:

Vil I ikke nok / kigge i hullet?

AK:

Ser du os måske også / som dødvægt eller hvad?

NIELSEN:

Vi bliver sgu / da nødt til at tage dem med Mini?!

SMITH:

JEG BEDER JER, / VI GÅR TIL GRUNDE!

MINI:

HOLD SÅ KÆFT!

Mini affyrer et skud op i luften.

NIELSEN:

Hvad fanden / er der med dig?!

AK:

DET ER SGU DA DIG, DER ER BLEVET SINDSSYG!

MINI:

HVAD BLIVER DET TIL NIELSEN?!

SMITH:

DET HER ER VORES ENESTE CHANCE, / FATTER I IKKE DET!

Mini retter geværet mod Smith.

MINI:

Jeg sagde, jeg ikke ville høre mere fra dig –

NIELSEN:

MINI DET / GØR DU IKKE!

AK:

FUCK!

MINI:

JEG SAGDE DET, MEN DU KAN IKKE FINDE UD AF AT HOLDE DIN FUCKING KÆFT, KAN DU?!

Nielsen styrter mod Mini.

NIELSEN:

MINI NEJ!

SKUD! … klynk fra Nielsen.

NIELSEN:

… shit…

Nielsen er ramt i bugen. Han dratter langsomt om.

MINI:

Hvad fanden laver du din kæmpe idiot?

AK:

Hvad har du dog gjort?

MINI:

Man går aldrig ind foran et skarpladt våben, ALDRIG!

NIELSEN:

Jeg er okay…

AK:

HVAD FANDEN HAR DU GJORT?!

MINI:

Hvordan kan du overhovedet kalde dig soldat?!

Pause.

MINI:

Sergenten havde ret. Man kan kun stole på sig selv.

Mini bakker ud af scenen.

SCENE 9

AK:

Nielsen, er du okay? *(hun ser blodet der strømmer fra hullet.)* fuck fuck fuck – Nielsen, hvad skal jeg gøre?

NIELSEN:

Nå… bare vand…

AK:

Okay, vand, jeg henter noget vand.

NIELSEN:

Nej nej, se: bare vand.

AK:

Hva?

SMITH:

Læg pres / på såret.

NIELSEN:

Den må have ramt min drikkedunk.

AK:

Nielsen, du bløder, / hvad skal jeg gøre?!

NIELSEN:

Sikke et held.

SMITH:

AK – Hey! – du skal lægge pres på såret!

AK:

Hvordan?!

SMITH:

Med begge dine hænder. Du skal presse til, okay?

NIELSEN:

Et skud i maven, det slipper man ikke nemt fra.

AK:

Nielsen, hun ramte dig i maven, / jeg kan se hullet lige her!

SMITH:

NU AK

NIELSEN:

Jeg troede virkeligt, / at jeg var færdig.

AK:

FUCK

AK lægger pres på såret med begge hænder – Nielsen skriger af smerte. Skriget blander sig med lyden fra objektet; sammen danner de, hvad der lyder som en lamentation; som er objektets lyd med et genkendelig, som om Nielsen blot stemmer i.

AK:

Undskyld! Gør jeg det forkert? Undskyld!

SMITH:

Du må ikke slippe!

AK:

Jeg vil jo bare— Smith siger, / at jeg skal lægge pres på!

SMITH:

AK! DU MÅ IKKE SLIPPE!

AK holder fast. Langsomt forstummer sangen, indtil kun få klynk fra Nielsen høres. Pause.

SMITH:

Lever han?

AK:

Han trækker vejret— Nielsen? Nielsen, kan du høre mig? Er du ok?

NIELSEN:

… va—

AK:

Han lever. Shit.

SMITH:

Bliv ved med at / lægge pres på.

AK:

Ja. Ja.

NIELSEN:

… vand—

AK:

Hvad sagde du? Kan du tale en smule højere? Jeg / kan ikke høre dig.

NIELSEN:

v-a-n-d

AK:

Ja! Selvfølgeligt, vand, okay, du skal / have noget vand.

NIELSEN:

Drikkedunk… bælte…

AK:

Ok! Ja, jeg kan se den.

NIELSEN:

VAND

AK:

Ja – skal bare lige— sådan, her.

AK hælder langsomt vand i Nielsens mund – indtil der ikke kan være mere. Vandet begynder at komme op igen, flyder ud af hans mund. Nielsen spjætter, heftige krampetrækninger, han kan ikke få vejret.

AK:

Var det for meget? Undskyld, spyt det bare ud igen, ja. Nielsen? NIELSEN!

Men som havde Nielsen et helt hav indeni, bliver der ved med at strømme vand fra hans mund. Langsomt, men sikkert, drukner han.

SMITH:

FÅ HAM PÅ HØJKANT!

AK:

DET HJÆLPER IKKE! HVAD SKAL JEG GØRE!

Smith prøver at komme til undsætning, men er ubehjælpelig med sine hænder i håndjern. AK gør alt, hvad hun kan, for at vende Nielsen på en måde så vandet ryger ud. Men lige meget hjælper det.
Nielsen gør et par sidste krampetrækninger, og bevæger sig så ikke mere.

SCENE 10

Pause.

AK:

Jeg slog ham ihjel.

SMITH:

Du kunne ikke / have vist det.

AK:

Mini kunne heller ikke drikke vandet.

SMITH:

Jeg tænkte heller ikke / på det.

AK:

Jeg burde have vist det.

SMITH:

AK / stop.

AK:

Han druknede / midt ude i ørkenen.

SMITH:

Han ville dø under / alle omstændigheder AK.

AK:

Jeg druknede ham Smith, / jeg druknede ham.

SMITH:

Hun skød ham i maven for helvede!

Pause.

SMITH:

Mini slog ham ihjel, ikke dig.

AK:

Tror du han havde kone og børn Smith? Ved du det?

SMITH:

Jeg ved det ikke.

Pause.

SMITH:

Det havde han vel nok.

AK:

De får aldrig deres far og mand at se igen. Mon de overhovedet får en krop at begrave?

SMITH:

Sådan er det herude.

Pause.

SMITH:

Vil du brække hans hundetegn af?

AK:

… må jeg godt det?

SMITH:

Du gjorde, hvad du kunne for at redde ham.

AK:

… okay.

Med stor ærefrygt brækker AK Nielsens hundetegn i to. Instinktivt lukker hun hans øjne i, dækker hans ansigt til med et klæde. Hun rejser sig op og kigger på liget. Knuger hundetegnet til sig. En gestus.

Tid.

SMITH:

AK. Jeg ved godt, det lyder vanvittigt. Men jeg tror, at objektet prøver at kommunikere med os…

Jeg så hjem AK. Det var noget objektet viste mig, det gjorde det, jeg er ikke i tvivl…

Der kom en flodbølge. Alt blev oversvømmet. Ja, det var som om, at hele landet var ved at synke ned under havets overflade. Jeg ved ikke, hvad det betyder. Men sergenten så det samme i objektet, jeg er sikker på det.

Det er som om, objektet påvirker alt omkring det. Det er jo ikke bare sergenten, der pludseligt ændrede sig. Det samme skete jo for Mini. Og for Nielsen. Jeg mener, han så slet ikke sit eget blod, vel? Han så vand. Havet. Flodbølgen. Hvorfor kan vi ikke drikke vandet?

Stilhed. AK ser ud til stadig at være helt opslugt af Nielsen.

SMITH:

AK. Jeg tror, det er varsler af en art.

Stilhed.

SMITH:

Jeg tror, at vi ikke bare er ved at ødelægge objektet; vi er også ved at ødelægge os selv.

Stilhed.

SMITH:

AK, du bliver nødt til at fjerne de her håndjern.

AK:

Og hvad nu hvis du misforstår disse såkaldte varsler?

SMITH:

Hva?

AK:

Hvad nu hvis det du i virkeligheden så, var et forvarsel om de rædsler et masseødelæggelsesvåben ville bringe?

SMITH:

AK. Jeg bliver nødt til at samle objektet igen. Inden det er for sent.

AK:

Jeg har ikke nøglen. Det var Mini, der lagde dig i håndjern, husker du nok.

SMITH:

FUCK! Okay. Okay. Jeg instruerer dig. Hvis bare du gør præcis, som jeg siger, / kan det være, det lykkes.

AK:

Du snakker om, hvordan det her objekt påvirker alt omkring det. Hvordan tror du, det har påvirket dig selv, konstabel Smith?

SMITH:

Hvad mener du?

AK:

Hvad tror du! Du taler, om et helt land der synker til havets bund – du er jo delirisk!

SMITH:

Jeg forstår godt, at det lyder utroligt, / men det var det, jeg så!

AK:

Konstabel Smith. Giv mig en god grund til at tro, at du ikke er blevet splitteragende gal.

SMITH:

Så kig selv ned i hullet! Hvis du kigger ned i hullet, / vil du forstå det hele.

Skudsalver. Stilhed. Igen; skudsalver, udenfor. Tæt på. Stilhed.

AK:

De nærmer sig.

SMITH:

AK, du / må lytte til mig.

AK:

Det her er vores sidst chance Smith. Nielsen skal ikke dø forgæves.

SMITH:

DU VED IKKE, / HVAD DU GØR!

AK:

Ikke hvis jeg kan forhindre det.

SMITH:

NEJ!

AK går op til objektet og begynder at rive i det organiske lag. Smith prøver at stoppe hende, rejser sig med stor besvær, løber med hovedet først ind i hende, men til ingen nytte, hun skubber ham nemt fra sig.

AK:

FOR NIELSEN! FOR DEMOKRATIET!

Hun river og flår, mere og mere aggressivt, indtil – et hul. Et lys. Alt andet er mørke. Chok. En skræmmende dissonans. AK prøver at lukke øjnene.

AK:

Det er noget, du forestiller dig

bare noget du forestiller dig

må være tørsten

et fatamorgana!

Ja, bare bliv ved, det går over om lidt, du ved det med dig selv, du har hørt om fænomenet, du er tørstig, og det er bare et / fatamorgana—

MIG NARRER DU IKKE!!!

MIG NARRER DU IKKE!!!

Rolig.

Helt rolig.

Jaaaaa.

Æhhhhh.

Åhhhhh.

Det trækker i mig—ikke åbne øjnene! Ikke åbne øjnene, sådan. Sådan.

Så sker der ikke noget. Nemlig.

Du er stærkere end det!

Åbne øjne, en lille smule—du er nået hele vejen hertil!

Du ER nået hertil, lige nu, du er her! For du er stærk!

Fucking / stærk

HOLD SÅ OP!

HOLD SÅ FUCK—

Større end dig, det her

Er større

JA du skal sikkert dø

JA fjenden nærmer sig

JAJAJAJAJAJA taler til mig, fylder hele min krop, gør det forbandede—

MISSIONEN

FOR

HEL

VE

DE

JEG ÅBNER IKKE ØJNENE

JEG GØR DET IKKE

JEG GØR DET IKKE

JEG

JEG

JEG

Jeg står lige her

ahhhhhhh

trækker vejret

ahhhhhhh

Tal ikke til mig

ahhhhhhh

Tal ikke til mig

Ingen taler til mig

Er her helt alene

Alle er forsvundet

Sergenten er forsvundet

det er fint

Mini er forsvundet

det er fint

Nielsen, han er død

Han døde i mine arme

Jeg druknede ham

Med vandet fra hans drikkedunk

Druknede jeg ham

Som vi alle vil lide druknedøden

Som vi alle vil synke til havets bund

Skal fra ørkenen opstå et nyt rige

NEEEEEEJ!

LAD VÆR!

JEG BEDER DIG – STOP – NEJ NEJ

NEJ STOP!

Et geværløb i tindingen på AK. For enden af geværløbet står sergent Krank.

SCENE 11

KRANK:

Træd langsomt væk fra våbnet, AK.

Hun åbner øjnene – endeligt ser hun hvad prøvede ikke at se. Rædsel. Desperation. Flodbølgen: parlamentet der styrter i grus.

KRANK:

Du hørte mig godt.

Paralyseret. AK er et helt andet sted.

KRANK:

Jeg vil ikke tøve med at skyde, hvis ikke du gør, som jeg siger. Jeg tæller ned fra tre.

Tre

To

En /

AK skriger, bryder sammen, falder bagover; lyset går op. Sergenten blændes et øjeblik. Kommer derefter til sig selv igen, og peger geværet på AK.

KRANK:

Nielsen…

AK:

Jeg forstår det ikke…

SMITH:

Hr. sergent, stop, / vent!

KRANK:

Du var med på den her, Smith?

SMITH:

Det er ikke, som du tror.

KRANK:

Du slog Nielsen ihjel, og lod hende lægge dig i håndjern bagefter? Det skulle måske være dit alibi?

SMITH:

Mini skød ham. Det var / et uheld.

KRANK:

Tror I, alt det her kommer bag på mig? Nej. Du har altid været en svag person Smith.

AK:

Det kan ikke være sandt…

KRANK:

Men at I fik overtalt Mini, dét overrasker mig alligevel. Hun havde trods alt den rette mentalitet. Målrettet. Bidsk. Var det mon hendes unge alder?

SMITH:

Hvad har du gjort?

KRANK:

En soldat er trænet til ikke at stille spørgsmål til den krig, hun udkæmper, den fjende hun står overfor.

AK:

Flodbølgen…

KRANK:

En soldat træffer ikke beslutninger, en soldat handler. Men hvad gør en soldat, hvis hun pludseligt betvivler, dem der træffer beslutningerne?

AK:

Parlamentet…

KRANK:

Skal hun kvæle sin skepsis og stole blindt på de mennesker, der sender hende i døden for at kæmpe for deres ideer? Eller skal hun glemme alt, hvad hun er trænet til, og gå op imod autoriteterne? Burde hun lytte til sin tvivl, der fortæller hende, at det er dem, autoriterne, der er den sande fjende?

Pause.

KRANK:

Men måske havde du slet ikke brug for at overtale hende? Måske du bare behøvede at vise hende lyset fra våbnet?

SMITH:

Hvad har du gjort Krank!

KRANK:

Du hjernevaskede hende. Ligesom du og din koalition har hjernevasket os alle.

AK:

Parlamentet er ved / at synke til havets bund!

Krank tager hårdt fat i AK's krave.

SMITH:

Slip hende. Det / er ikke hendes skyld.

KRANK:

Jeg slog hende ihjel AK. Jeg skød hende. Du fik mig til at skyde en af mine egne soldater. Det er fandeme grusomt, det er?

AK:

Jeg forstår ikke /

Krank slår hende med sin håndryg.

SMITH:

Nej! Stop!

KRANK:

VENDER OS IMOD HINANDEN!

Håndryg, igen.

SMITH:

STOP DET!

KRANK:

FOR OS TIL AT SLÅ HINANDEN IHJEL!

Krank tæver AK.

KRANK:

DU ER DEN SANDE FJENDE!

Smith rejser sig op, løber mod de to.

SMITH:

HOLD SÅ OP!

KRANK:

DIG OG DEN FORBANDEDE KOALITION!

Krank sparker Smith til jorden. Kaster AK fra sig. Får vejret.

Tid.

KRANK:

Og nu har I fundet det perfekte våben. Det komplette magtredskab! Det var det, du mente, da du sagde, at det her kunne være krigens vendepunktet, var det ikke? Det store forkromede krigsgrundlag?

SMITH:

Flodbølgen Krank! Du så den selv, gjorde du ikke?

KRANK:

Jeg har set et kaos, der vokser sig større, end nogen kan magte. Jeg har set, hvordan den her krig kommer til vores egne kyster. Frygten der spreder sig. Den korrumperede koalition hvis magt vælter ind over os og underlægger os allesammen. Men det stopper her.

Krank binder AK fast til rummet.

SMITH:

Tænk dig / om!

Krank stiller sig i position.

SMITH:

Du slår os alle ihjel!

KRANK:

I krig bliver vi nødt til at slå ihjel. Det er os eller dem. Sådan har det altid været.

Krank sigter på objektet.

SMITH:

Nej! Krank, gør det ikke!

KRANK:

Det her er kilden, Smith. Jeg så flodbølgen i lyskeglen. Hvis bare jeg havde regnet det ud noget før, ville Nielsen og Mini måske stadig være i live. Men hvordan kunne jeg have vidst det? Jeg er bare en soldat. Jeg fulgte ordre.

SMITH:

Men du forstår jo ikke engang, hvad det er, du har set! Vi bliver nødt til at vise det til folket. Vi bliver nødt til at forstå, hvad det er, objektet prøver at vise os!

KRANK:

Du er en naiv idiot, Smith. Koalitionen ville med det samme få fingrende i våbnet og ufortrødent bruge det til at gennemføre deres egen skjulte agenda. De ville vise det til folket og sige: SE! Det her er hvad der vil ske med jer, hvis ikke I gør, som vi siger. De ville bruge våbnet til at kontrollere befolkningen i en grad, ingen diktator i sin vildeste fantasi har kunnet forestille sig! Men det kommer ikke til at ske.

SMITH:

Sergent, kan du ikke selv se, hvad objektet har gjort ved dig?

KRANK:

Jeg har set, hvad jeg havde brug for.

Krank tømmer sit magasin i objektet. Lyden fra hans gevær blander sig med objektets lyd, de finder et fælles toneleje; en storslået hymne, en svanesang.
Magasinet løber tør for patroner, al lyd forstummer, et ekko runger ud i rummet, går igennem væggene, og fortsætter ud i verden, på vej mod det uendelige. Objektet er flænset, vand løber fra de mange sprækker. Det organiske lag hænger i flager, og åbenbarer et mørke; en tunnel? En kold brise blæser fra åbningen. Krank går mod den.

KRANK:

Havet? Jeg kan lugte saltvand? Jeg kan høre bølgerne. Vinden. Hjem? … jeg kommer.

Krank forsvinder ind i objektet.

SCENE 12

Pause.

Lyde udenfor anlægget; en styrke der nærmer sig.

SMITH:

De nærmer sig.

Smith rejser sig op.

AK:

Smith. Jeg så den. Jeg så flodbølgen. Parlamentet – det var så frygteligt! … flodbølgen. Den smadrede ind i parlamentet. Søjlerne kollapsede. Taget gav efter. Væggene faldt sammen en efter en… Smith. Er det sandt? Er det virkeligt?

Pause.

SMITH:

Jeg går efter ham. Jeg må prøve at rede ham fra at blive opslugt af objektet. Frygten ville i sidste ende drukne alle og enhver. Han ville aldrig finde hjem.

AK:

Ja. Ja, jeg forstår.

Pause. Lydene udefra bliver højere. Er tæt på nu.

SMITH:

Du må fortælle, hvad der er sket her. Du må fortælle, hvad objektet har vist os. Du må fortælle det, hvad det er, der er på spil. Vi må aldrig glemme det. Ellers er vi fortabt. Det er det eneste, jeg ved.

Smith går mod åbningen i objektet.

AK:

Smith? … jeg skulle have lyttet til dig. Undskyld.

SMITH:

Fortæl det til folket.

Smith går forsvinder ind i objektet.

AK er alene. Lydene bliver højere og højere.

Hun tager mod til sig.

Tid.

Tre.

To.

En.

Får. Fra alle sider. Trisser ind i rummet, fredeligt og langsomt omringer de AK, der ser forbavset til. Fårene napper små ting i sig.

Får øje på rebene om AK's hænder. De bidder dem over. Hun rejser sig op. Ser rundt på fårene. Fårene ser op på hende. AK tager endnu engang mod til sig. Kigger op. Hun ser ud på publikum. Ser alle sine medborgere i øjnene. Stilhed.

Lyset går ned.